

На 19-й февруарий полето на источния край на прѣдмѣстието Санъ-Стефано прѣдставляваше най-величествено зрѣлище. 60,000 руска армия бѣше се събрала и чакаше своя главнокомандующъ. Героитѣ на Плѣвентъ, Шипка и Араба-Конакъ чакаха да чуютъ отъ неговитѣ уста извѣстието за миръ или нова война. Турски сановници и паши сновяха често между столицата на Султана и канцелярията на графа Игнатѣва въ Санъ-Стефано. Ходяха смѣтни слухове, че турцитѣ нѣщо упорствуватъ и въ послѣдната минута, подбодени отъ Англия, отказвали да се съгласатъ на прѣдложенитѣ отъ побѣдителя условия. Грозната армия на Царя, построена въ колони чакаше да чуе заповѣдта за да се хвърли на стениѣ на Цариградъ.

Но ето раздава се командата „смирно“ и отъ Санъ-Стефано се показва грамадна великолепна кавалкада, срѣдъ която величественно се развяваше значека на главнокомандующия. Окржженъ отъ генералитѣ Гурко, Скобелевъ, Тотлебена, Великитѣ князе Николай Николаевичъ, Лейхтемберски, Олденбургски и още много отъ героитѣ на войната, Великия Князь поздрави своята армия съ сключванието на мира. Грозно, потрѣсающе русско „ура“ се истрѣгна отъ тѣзи шейсетъ хиляди гърла, дѣсятки хиляди шапки полѣтяха въ въздуха и войната бѣше свършена, а България свободна. . . .

